

מסילות - דף מידע 14 – 17.08.2023

מסיבת ט"ו באב- קהילה חגגה אהבה!

אחרי ערב נפלא חשוב להגיד **תודה** מכל הלב לכל מי שעבדו והזיעו כדי לייצר להרחיב את הלבבות של כולנו:
תודה לצוות הפאב של מסילות: עינב, אופיר, שגיא הרשור, ריקי, ומיכאל.

למתנדבים על הבר שהתגייסו באהבה רבה להרים לכולנו את המצב רוח.

תודה לאיילון שתקלט את המסיבה והקפיץ את הרחבה.
נאחל לעצמנו שנה שלמה של אהבה, שנדע להרים ערבים קהילתיים נפלאים כמו אלה!
תודה לרבקה שלומי וצוות נאמני תרבות על ליווי ואירגון.

משולחנו של מש"א

חברים שלום.

לאחרונה פורסם קול קורא למינוי יו"ר ועדת תכנון חדש, משום שלא פנו חברים ומי שפנינו אליו לא נענה, ביקשו חברי צוות האיתור ומנהל הקהילה מיעל פירת', יו"ר הועדה המכהנת, שתמשיך בתפקידה לשנה הקרובה. יעל נענתה בחיוב ותמשיך לעמוד בראש הועדה לשנה הקרובה.

תודה רבה ליעל על הובלת הוועדה בשנים האחרונות ועל ההסכמה להמשיך לשנה נוספת.

בימים אלו מסיימים את כהונתם חמשת חברי וועדת התכנון הנוכחית, וזו הזדמנות להודות לכולם –

לילך למפל, גלית נויברט, יגאל נהלוני, אופיר יפתח ואברהם מורג.

בברכה ובהצלחה!

גיל שני – מש"א

ברוכה הבאה תשפ"ד

קול קורא – ראש השנה 17/9 – יום ראשון

קהילה יקרה,

אנו נאמני התרבות מתכוננים במרץ לחגיגות ראש השנה וזקוקים לעזרתכם. להלן רשימת תפקידים אותם יש לאייש בכדי לקיים חגיגה ראויה ברוח החג. הנאמנים ילוו את בעלי התפקידים ויסייעו להם בכל מה שצריך.

רשימת תפקידים:

1. אחראית לארוחת הערב הקהילתית
2. אחראית לניהול חזרות ריקוד קבוצת ב-ה
3. עזרה בעריכת סרטים וקטעי וידיאו
4. אחראית לפריסת שולחנות וכיסאות בדשא המועדון – בשיתוף הקהילה
5. אחראית חיסול השולחנות והכיסאות – בשיתוף הקהילה

לכל שאלה ובירור ניתן לפנות לרבקה שלומי - 0546754387

נאמני תרבות

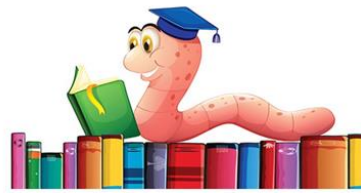
מסילות תעשיות אגש"ח - צעד ראשון.

ביום שלישי האחרון 15.8.23 נחתם הסכם שמהווה צעד ראשון בהקמת מתחם תעשייה ותעסוקה על שטח של 41 דונם בצפון מזרח הקיבוץ. ההסכם נחתם במשרדי צבר בקיבוץ גבעת עוז. בתמונה בצלאל בן יצחק, גיא צבר ונוספים.

עדכון בנושא מנהל הקהילה

בפגישה בין יו"ר הקיבוץ, דובי מילר, וראובן, מנהל הקהילה, סוכם הדדית כי ראובן יסיים את תפקידו במסילות. מועד סיום התפקיד יהיה בסוף חודש אוקטובר שנה זו. בישיבה הקרובה של הועד הממונה יעלה לדיון סוגיית הרכב צוות איתור מנהל קהילה.

מן הספרייה

רגע מיוחד בספרייה הוא, כשאני מכבה את האורות, את המזגנים הקשישים, וזזה לקראת היציאה מהספרייה. ואז, אני מבינה, בכל-פעם קצת אחרת, שהספרים נשארים- רק אנחנו, הקוראים, מתחלפים. אנחנו מסיימים ומתחילים ספר, נוטשים את ספר אחר ספר, אבל הוא נשאר, ולא ייטוש אותנו. הוא מוצא כל קורא וקוראת במצב-רוח שונה, עם משקעים שונים ואסוציאציות ייחודיות לכל קורא וקוראת. הוא, הספר יחרוט בנו משהו, איזו דמות, משפט, מילה אחת, אווירה משלו. ספר לא נוטש, גם אם הוא גרוע בעינינו. זה רק אנחנו שנוטשים, והוא יישאר. כשספר מחפש קורא או קוראת, הוא תמיד ימצא אותם. ואם לא קראנו אותו, אז הספר לא באמת מצא אותנו. בפעם האחרונה שהתכוננתי לסגירה, החזרתי כמה ספרים למקומם על המדף. חלפתי על -פני מדף והעברתי את כף-ידי בליטוף, על שורה של ספרים. לא יודעת למה עשיתי את זה. כשנתקלתי בספר "המאהב" של א"ב יהשע נעצרתי (בהוצאת שוקן). לא יכולתי סתם כך, לחלוף על פניו; נדמה, שהאצתי פעימה. ועוד אחת. זה ספר שחרט בי חריטות שיישארו חפורות בי לתמיד. מי לא קראה את "המאהב" של בולי?! כך היה קרוי בפי אוהביו. בוודאי יש שפספסו, ומי שקראו אותו, בוודאי ישמחו לעשות זאת שוב. הספר פורסם ב-1977, לא נהגו לתת פומבי למילה "מאהב" או מאהבת בספרות, ולא ביצירות אמנות אחרות בשנים אלה. א"ב יהשע העיר יצרים, עולמות פנימיים, ותקוות אישיות, של האדם האנונימי בחברה הישראלית. הוא ידע לקרא את נפש האדם, ובכך סיפרו, כמו ספריו האחרים נוגעים עמוק, עמוק, העלילה מתרחשת בעיר חיפה בעיקר, בזמן מלחמת יום כיפור. הסיפור מתפתח דרך מונולוגים של כל אחת מהדמויות. והרי אין כזה דבר באמת "מונולוג", אדם שמדבר עם עצמו, בשקט, בעולמו הסמוי, מדבר עם סביבתו החברתית, מדבר עם הערכים והנורמות, מגיב עליהם. "מונולוג", או "מונולוג פנימי" מדובר בשפה שלמד האדם בחברה, והוא מדבר, בעצם, עם זולתו. כל דמות מספרת סיטואציות בקולה, מזווית הראייה שלה, בסגנון של "רשומון". כל דמות מדברת לעצמה ללא קול ששומעים, אלא מרגישים וחושבים, ומגיבים אל הזולת. כל דמות מחפשת את זהותה וה"מאהב" מחפש את זהותו שלו בצורה הפרועה ביותר, כי רק הוא אינו שייך לשום מקום, בעוד כל דמות יודעת שהיא שייכת, רק שהשייכות מעוררת קשיים ופוערת שאלות. **אדם ואסיה** נשואים. בהתאם לשמה, אסיה היא מורה לגאוגרפיה. כיוון שהסיפור מתרחש במלחמת יום-כיפור, גאוגרפיה היא עניין

רגיש. גבולות המדינה מוגדרים ע"י קרבות, והרוגים, והם משתנים. ואדם הוא איש, בן-אנוש, הוא עובד במוסך שלו, שמסמל יצרנות, עבודה, הצלחה מקצועית וכלכלית. הוא עובד עם ערבים, ומכבד אותם. דפי, הבת, ביקורתית כלפי התנהלות הוריה, היא מסמלת איזו אלטרנטיבה להורים, בהתבוננות שלה על החיים. **גבריאלי**, המאהב, כשמו של המלאך גבריאלי, שתי רגליו לא בדיוק על הקרקע, הוא טס משם לשם, והוא מחליף מקומות, וזהויות. הוא מהלך איזשהו קסם, כמעט על כל אחת מהדמויות. נעים, הבחור הערבי מהמוסך, יש בו נעימות, לדעתי, הוא בהחלט מעורר חיבה. אני, בכל-אופן נקשרתי אליו, ורציתי לדבר אתו. **וודוצ'ה**, אימו של המאהב נולדה ב-1881 – תחילתה של הציונות, ששנה אחר-כך, גרמה לגל העלייה הראשון ב-1882 לפלשתינה. ודוצ'ה מסמלת את עמדת הכותב לגבי כשלון הציונות, בגלל המלחמות בישראל, בינה לבין ערבים במדינות שכנות. **מכונית המוריס** הישנה היא דמות מרכזית. היא מ המוריס מודל 47 מסמלת את מדינת ישראל: שנת 1947, היא, כמובן שנת ההחלטה על תכנית החלוקה באומות המאוחדות, שלפיה תקום מדינת ישראל לצד מדינה ערבית. בנוסף, מכונית "מוריס" הייתה מתוצרת אנגליה, רמז להצהרת בלפור. היא צבועה בתכלת, כמו דגל ישראל, ובמהלך העלילה, במלחמת יום-כיפר היא נצבעת בשחור. אם הייתה המכונית עדיין נוסעת כיום, סביר להניח, שגם המנוע היה נהרס...

מאת – דפנה בר